

Веома је неодговорно према грађанима Србије, али и према систему одбране у целини, да се тема враћања војног рока актуелизира од стране Српске напредне странке онда када се владајућа гарнитура гуши од афера.

Свима је јасно да се ради о новој маркетиншкој кампањи власти, још једном замајавању народа и замазивању очију уочи крупних ствари које ће се дешавати око Косова, као и око афере Јовањица, случаја Беливук, пљачке Крушика. Што више се ближи тренутак коначне издаје Косова, покрећу се бомбастичније патриотске теме, попут ове о враћању војног рока и јакој српској војсци.

Ми у покрету Ослобођење сматрамо да мора да постоји неки вид обуке способног становништва за одбрану земље. За то постоје многи модели у пракси: од образовних институција, преко војног рока, до резерве, цивилне заштите, па чак и добровољног оспособљавања. Дужина и изглед обуке повезан је како са финансијским могућностима државе, тако и са одбрамбеним изазовима и потребама војске.

Јасно је да нико у овој власти није извршио озбиљну анализу, те да је ова тема зато искључиво

политички маркетинг СНС. Прво треба извршити и анализу зашто концепт професионалне војске није дао резултате. Активна и пасивна резерва никада нису заживели. Од планираних више хиљада, само је двадесетак људи потписало са војском уговор о активној резерви.

Професионализација је добро ишла на почетку, док војници и официри нису почели да напуштају војску због очајног материјалног стања.

Према подацима Војног синдиката Србије, војску дневно напусти пет људи, што је алармантна

цифра, на коју власт не реагује. Тај тренд се покушава заташкати патриотским изјавама о јакој

војсци, новом наоружању и увођењу војног рока. Пре одмрзавања војног рока, неопходно је проценити безбедносне изазове, ризике и претње по безбедност земље, затим обезбедити неопходне материјално-финансијске и правне предуслове за поновно увођење војног рока – пре свега поновно стварање војне инфраструктуре у гарнизонима по градовима у Србији за прихват и обуку регрута, као и обезбеђивање стручног старешинског кадра за спровођење обуке.

Управо одсуство таквих анализа и активности је доказ да сложеним системом одбране руководе нестручни људи, па се зато и ефекти политике одбране свде на „неуспешне експерименте“ зависне од дневнополитичких околности и страначких потреба.

За почетак, ти људи би могли искрено и системски да почну да решавају нагомилане материјалне и социјалне проблеме професионалних припадника Војске Србије, како би звање војника поново постало пожељно занимање у Србији, а не синоним за лоше плаћен посао код лошег послодавца.

Проф. др Јанко Тодоров, пуковник Војске Србије у пензији

(Ослобођење)